

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 12 0 U 009222 24 Uvp
Banjaluka, 13.02.2025. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sudija, Strahinje Ćurkovića predsjednika vijeća, Edine Čupeljić i Božane Vulić, članova vijeća, uz učešće Nataše Božić zapisničara, u upravnom sporu po tužbi V. N. iz Z., zastupane po punomoćniku Jovanu Gotovcu, advokatu iz Zvornika, ulica [...] (u daljem tekstu: tužiteljica), protiv rješenja broj [...] od 20.04.2022. godine tuženog Fonda zdravstvenog osiguranja Republike Srpske, Banjaluka, u predmetu refundacije troškova liječenja izvan Republike Srpske, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Bijeljini broj 12 0 U 009222 22 U od 08.11.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 13.02.2025. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom uvažena je tužba i poništen uvodno označeni osporeni akt i obavezan tuženi da tužiteljici nadoknadi troškove spora u iznosu od 877,50 KM. Osporenim aktom u tački 1. dispozitiva usvojena je žalba tužiteljice, a rješenje Filijale tuženog u Zvorniku broj [...] od 27.11.2019. godine poništeno; u tački 2. dispozitiva tužiteljici je odobrena refundacija troškova zdravstvenih usluga pruženih u Specijalnoj ginekološkoj bolnici „Genesis“ Novi Sad, Republika Srbija, u iznosu od 1.118,63 KM odnosno 30% od iznosa stvarnih troškova liječenja i u tački 3. dispozitiva određeno je da će se sredstva iz tačke 2. rješenja uplatiti na tekući račun tužiteljice, kod „Nove banke“ Filijala Zvornik.

Uvaženje tužbe obrazloženo je navodima suda da je osporeni akt donesen u izvršenju presude Vrhovnog suda Republike Srpske broj 12 0 U 007809 20 Uvp od 09.03.2022. godine u kom postupku je ponovo izvršen uvid u dostavljenu medicinsku dokumentaciju i na osnovu iste zaključeno da su prema odredbi člana 19. i 20. Pravilnika o korišćenju zdravstvene zaštite izvan Republike Srpske („Sl. glasnik Republike Srpske“ broj 6/11-102/17, u daljem tekstu: Pravilnik) ispunjeni uslovi da se liječenje koje je tužiteljica obavila u inostranstvu može finansirati iz sredstava obaveznog zdravstvenog osiguranja do 30% ukupnih troškova liječenja. Tuženi ničim nije doveo u sumnju, navode tužiteljice, da joj je od strane ljekara Klinike za ginekologiju i akušerstvo UKC RS preporučeno liječenje koje je podrazumijevalo odstranjivanje desnog jajnika, a da je nasuprot tome u Bolnici „Genesis“ u Novom Sadu obavljeno liječenje diodnim laserom kojim je i sačuvan taj jajnik, koje liječenje se nije moglo obaviti u Republici Srpskoj, pa proizilazi da je obavljenim liječenjem u bolnici u Novom Sadu očuvan taj organ tužiteljice, koji je vitalni reproduktivni organ s obzirom na tužiteljicine godine života. Stoga se osnovanim ukazuju navodi tužbe da je tuženi primijenio samo dio odredbe iz

člana 20. Pravilnika s obzirom da je tuženi odobrio refundaciju u iznosu od 30 % troškova liječenja, ali nije obrazložio, u skladu sa navedenom odredbom Pravilnika, zašto se opredijelio za taj iznos odnosno zašto tužiteljici ne pripada refundacija troškova liječenja u većem procentu, a u slučaju liječenja za koje postoje statistički dokazi o visokoj vjerovatnoći uspješnog liječenja.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tuženi osporava njenu zakonitost zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi istorijat postupka i ukazuje da se odlučujući u postupku po žalbi bazirao na navode i stav Vrhovnog suda iz presude od 09.03.2022. godine, što je bio i osnov da se tužiteljici odobri refundaciju u iznosu od 30% od ukupne cijene koju je tužiteljica platila. U pobijanoj presudi navodi se da nisu primijenjene odredbe člana 20. Pravilnika koje predviđaju da se obavljeno liječenje u inostranstvu može finansirati iz sredstava obaveznog zdravstvenog osiguranja do 30% ukupnih troškova liječenja a izuzetno i u većem procentu u slučaju liječenja za koje postoje statistički dokazi o visokoj vjerovatnoći uspješnog liječenja, te da tuženi nije utvrđivao koliko bi iznosili troškovi odgovarajućeg medicinskog tretmana u Republici Srpskoj. Citira odredbe člana 2. i 8. stav 1. tačka b) toga Pravilnika i navodi da se osiguranom licu može odobriti liječenje u zdravstvenim ustanovama izvan Republike Srpske kada to izričito zahtijeva osigurano lice. Prilikom korišćenja zdravstvene zaštite na taj način osigurano lice učestvuje u troškovima korištenja zdravstvene zaštite sa 70%. Navodi da sud nije uzeo u obzir da u istom postupku je ranije donesena presuda Vrhovnog suda te da je tuženi upravo na osnovu iste tužiteljici priznao refundaciju u iznosu od 30% u skladu sa odredbama člana 19. i 20. Pravilnika. Iz navedenog evidentno je da je tuženi pravilno primijenio materijalne propise kojima je regulisana navedena materija i donio na zakonu zasnovana rješenja pa predlaže da se zahtjev usvoji, pobijana presuda „poništi“ i tužba odbije kao neosnovana.

Tužiteljica nije dala odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu i ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Sl. glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Presudom ovog suda od 09.03.2022. godine u čijem izvršenju je donesen osporeni akt uvažena je tužba tužiteljice i ranije donesena presuda nižestepenog suda broj 12 0 U 007809 20 U od 03.06.2020. godine preinačena, tako da je tužba uvažena i osporeni akt poništen. Tim osporenim aktom odbijena je žalba tužiteljice protiv rješenja Filijale u Zvorniku od 27.11.2019. godine, kojim je odbijen zahtjev tužiteljice za refundaciju troškova zdravstvene usluge operativne laparoskopije obavljene u Specijalnoj ginekološkoj bolnici „Genesis“ u Novom Sadu u Republici Srbiji. Obrazloženo je da kod činjenica da je tužiteljici od strane lekara iz Klinike za ginekologiju i akušerstvo UKC RS preporučeno operativno liječenje koje je podrazumijevalo odstranjivanje organa-jajnika, a da je u bolnici u Novom Sadu obavljeno liječenje diodnim laserom kojim joj je sačuvan taj organ, što se nije moglo obaviti u Republici Srpskoj i što tuženi nije doveo u sumnju, sud je zaključio da nije prihvatljivo obrazloženje tuženog u pogledu odbijanja zahtjeva tužiteljice za refundaciju troškova obavljenog liječenja izvan Republike Srpske, a sve imajući u vidu odredbe člana 37. Ustava Republike Srpske i člana 2. stav 1. i 7. Zakona o zdravstvenoj zaštiti („Službeni glasnik RS“ broj: 106/09 i 44/15).

Osporenim aktom usvojena je žalba tužiteljice i poništeno prvostepeno rješenje od 27.11.2019. godine i riješeno tako da se tužiteljici odobrava refundacija zdravstvenih usluga pruženih u bolnici „Genesis“ u Novom Sadu u iznosu od 1.118,63 KM odnosno 30% od iznosa stvarnih troškova liječenja. O takvom odlučivanju tuženi u obrazloženju ne navodi razloge, s

obzirom da ukratko navodi činjenično stanje, citira odredbe člana 19. i 20. Pravilnika i poziva se na pomenutu presudu ovog suda te zaključuje da je „valjalo riješiti kao u dispozitivu i odobriti refundaciju troškova zdravstvenih usluga pruženih u bolnici „Genesis“ u Novom Sadu u iznosu od 1.118,63 KM odnosno 30% od iznosa stvarnih troškova liječenja“. Tek u zahtjevu navodi da je navedeni iznos dosuđen shodno uputama iz presude ovog suda od 09.03.2022. godine, što se ne može prihvatiti, jer se ovaj sud samo pozvao na tu odredbu, kao jednu od mogućnosti, a nije odredio u kom će se procentu i da li će se refundacija odobriti u cijelosti, već je samo dao uputu da se činjenično stanje razjasni u potpunosti.

Prema tome u osporenom aktu nedostaju razlozi zašto se tuženi opredijelio za taj procenat odnosno iznos troškova liječenja i nedostaju razlozi zašto tužiteljici ne pripada refundacija troškova liječenja u većem procentu, a u slučaju opisanog liječenja koje je obavljeno van Republike Srpske, na što osnovano ukazuje i nižestepeni sud. Ovo posebno jer se liječenje koje je tužiteljica obavila u Novom Sadu ne može na isti način obaviti u Republici Srpskoj, pa je prema tome s obzirom na činjenični aspekt konkretnog slučaja (liječenjem u Novom Sadu tužiteljici je sačuvan vitalni reproduktivni organ) nejasno iz kog razloga je tužiteljici odobreno samo 30% troškova liječenja.

Proizlazi da je pobijanom presudom pravilno ukazano na nedostatke postupka odnosno osporenog akta, pa kod takvog stanja stvari po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nije ostvaren nijedan razlog njene nezakovitosti predviđen u odredbama člana 35. stav 2. ZUS pa se zahtjev tuženog odbija a na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Nataša Božić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić